

Arrest

nr. 106 417 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u Pakistaans staatsburger bent en u bent afkomstig van Hafizabad in de provincie Punjab. U verklaart dat u de sjiitische religie aanhangt.

In 2003 is een bouwproject gestart op een perceel grond van uw vader. Uw vader hield zich bezig met de administratie van het bouwproject. Een sjiitische moskee zou worden gebouwd op dit stuk grond, maar dit kon op weinig bijval rekenen van de Ehle Hadiz-moslims. Zij protesteerden tegen de bouw van de moskee en begonnen uw familie te bedreigen. Uw vader kon deze situatie niet langer aan en besloot ontslag te nemen van zijn job.

De bedreigingen stopten echter niet en op 16 november 2005 is uw broer Syed Jaffar Hoessein spoorloos verdwenen. Uw vader is naar de opsporingsdiensten gegaan en jullie hebben een klacht ingediend over de verdwijning van uw broer. Ook hebben jullie contact opgenomen met verschillende religieuze organisaties, die misschien ook zouden kunnen helpen met de zoektocht naar uw broer.

Ongeveer een jaar later zei uw vader op een dag dat hij uw broer zou halen. U leidde daaruit af dat uw vader wist wie de ontvoerders van uw broer waren. Hij heeft u dit echter nooit verteld. Drie dagen hierna, op 27 september 2006, werd uw vader echter vermoord teruggevonden. Jullie zijn naar de politie gegaan waar een aanklacht werd genoteerd. De politie heeft een onderzoek gedaan naar de moord op uw vader, maar de daders werden nog steeds niet gevonden. Zelf bent u ook op onderzoek uitgegaan, de zaak is echter nog steeds niet opgehelderd.

Enkele maanden na de dood van uw vader bent u tijdens een sjiitische manifestatie gewond geraakt toen soennitische moslims jullie samenkomst kwamen verstoren. Uw moeder wilde geen problemen meer en zei dat u naar Lahore moest gaan. In 2008 bent u dan voor een jaar naar Lahore vertrokken. In februari 2008 hebt u er een eerste dreigtelefoon ontvangen. Er werd u gevraagd om de bouwwerken op de grond van uw vader te stoppen. Als die werken niet zouden stoppen, dan zou met u gebeuren wat ook met uw broer en vader was gebeurd. Na twee à drie maanden kreeg u opnieuw een bedreigend telefoontje.

Wanneer u na dat jaar in Lahore terug thuis was, bleef u om de twee à drie maanden dreig telefoons ontvangen. Telkens werd er gezegd dat de bouwwerken moeten stoppen of u zou ontvoerd of vermoord worden. U bent onder andere naar de winkel van de netwerkoperator gegaan om het nummer waarmee u werd gebeld te traceren, maar dat bleef zonder resultaat. U veranderde heel vaak van gsm-nummer, desondanks bleef u telkens dreig telefoons krijgen. Ook uw moeder ontving af en toe dreig telefoons.

Vanaf 2010 werden de dreig telefoons frequenter. U ontving nu al om de drie à vier dagen een dreig telefoon. U weet niet door wie u precies wordt bedreigd, maar u bent er zeker van dat het door dezelfde mensen is als diegene door wie uw vader werd vermoord en uw broer ontvoerd. Ondertussen had u al sinds 2009 uw eigen gsm-winkel. Wanneer u naar Lahore ging om onderdelen voor in uw winkel te kopen, vertelde u aan een man die u kende dat u met uw winkel wilde stoppen omdat u zoveel problemen had. De man raadde u aan om naar het buitenland te vertrekken, hij zei dat dat beter zou zijn voor u. Wanneer u dan in augustus 2011 definitief uw winkel sloot, stopten ook de dreig telefoons. U bent toen drie maanden thuis gebleven en had met niemand contact. Uiteindelijk bent u op 22 februari 2012 naar België vertrokken en op 19 april 2012 bent u hier aangekomen. Dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een foto van uw moeder en van uw kinderen, uw domiciliëregistratie, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een brief van Figh Jafria, een kopie van uw certificaat van het middelbaar onderwijs, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en een kopie van een medisch attest van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met onbekenden die tegen de bouw van een sjiitische moskee op een perceel grond van uw vader waren. Uw broer werd door hen ontvoerd, uw vader werd door hen vermoord en u werd jarenlang door hen bedreigd. Het Commissariaat-generaal sluit niet uit dat u sinds uw geboorte tot de sjiitische strekking van de islam behoort. Het Commissariaat-generaal erkent dat de sjiitische geloofsgemeenschap in Pakistan potentieel problemen kan hebben, maar onderstaande vaststellingen wijzen erop dat de problemen die u persoonlijk zou hebben ondervonden omwille van uw religie niet geloofwaardig zijn. Op basis van uw verklaringen dient immers te worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk vaag bent met betrekking tot een belangrijk aspect van uw asielrelaas, namelijk de identiteit van uw vervolgers. Wanneer u werd gevraagd wie u precies vreest in uw land van herkomst, verklaarde u dat u bang bent voor de mensen die u bedreigen via de telefoon. Wanneer u later om meer uitleg werd gevraagd hierover, verklaarde u dat dat de mensen kunnen zijn die uw vader hebben vermoord (CGVS p.9) en die uw broer hebben ontvoerd (CGVS p.12). U weet echter niet wie zij zijn. U weet niet of ze van de Taliban zijn of van de autoriteiten. U verklaart dat u niemand wilt beschuldigen (CGVS p.6). Dergelijke onwetendheid is echter niet acceptabel. Dat u er absoluut geen idee van hebt door wie uw familie al bijna tien jaar wordt bedreigd en van wie u persoonlijk ook al enkele jaren regelmatig dreig telefoons krijgt, is niet aannemelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast werden enkele opvallende tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u met betrekking tot uw persoonlijke bedreigingen dat u voor het eerst een dreigtelefoontje ontving in februari 2008, toen u in Lahore was (CGVS p.10,11). U verklaarde dat u twee à drie maanden later opnieuw een dreigtelefoon kreeg (CGVS p.11). Later verklaarde u dat u om de vele dreig telefoons te omzeilen vaak van gsm-nummer veranderde. Wanneer u dus werd gevraagd wanneer u voor het eerst van gsm-nummer bent veranderd, verklaarde u echter dat dat al in februari 2008 was en dat u toen al twee à drie dreig telefoons had ontvangen (CGVS p.15). Deze verklaringen zijn echter niet te verzoenen. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u een eerste telefoon had gekregen na de dood van uw vader, dat uw moeder een tweede dreigtelefoon had ontvangen en dat u vervolgens nog eens telefoon hebt gekregen wanneer u gewond bent geraakt op de sjiitische manifestatie, waarna uw moeder u aanmaande om naar Lahore te gaan. U verklaarde dat u dat zo hebt verteld (CGVS p.15). Deze verklaring is echter niet afdoende. U hebt immers expliciet verklaard dat de dreig telefoons pas begonnen wanneer u naar Lahore bent gegaan (CGVS p.10) en u verklaarde dat het incident tijdens de manifestatie niets te maken heeft met de reden waarom u naar België bent gekomen (CGVS p.4). De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dus overeind, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ernstig wordt aangetast.

Verder legde u opmerkelijke verklaringen af met betrekking tot enkele documenten die u zou hebben ontvangen van de politie nadat u bij hen aangifte had gedaan van de ontvoering van uw broer en de dood van uw vader. U verklaarde dat de politie na de dood van uw vader een FIR heeft gemaakt, waarna u onmiddellijk uw verklaringen aanpaste en zei dat er geen FIR was. Wanneer u om verduidelijking werd gevraagd, zei u dat enkel een aanklacht was genoteerd en dat uw moeder de kopie daarvan heeft (CGVS p.13). Wanneer u dus vervolgens werd gevraagd waarom u die aanklacht, dat meldingsbericht niet voorlegt ter staving van uw verklaringen, verklaarde u dan weer dat uw moeder de kopie toch niet meer heeft (CGVS p.16). U werd met deze opvallend tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, maar de uitleg die u gaf is niet afdoende. U verklaarde namelijk enkel dat uw moeder de foto's van de dood van uw vader in de begraafplaats heeft gestopt en u herhaalde dat ze het meldingsbericht niet meer heeft (CGVS p.16). Hiermee wordt de opgemerkte tegenstrijdigheid echter niet ondermijnd, de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarentegen wel.

De documenten die u wel voorlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw domiciliëregistratie en de kopie van uw onderwijscertificaat bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. De brief van Figh Jafria toont enkel aan dat u deel uitmaakte van deze groepering, wat evenmin door mij wordt betwijfeld. De foto's van uw moeder van uw kinderen en de kopie van het medisch attest van uw moeder bevatten evenmin informatie die een andere blik kan werpen op de vaststellingen gedaan in uw verklaringen. De kopie van de identiteitskaart van uw vader en van zijn overlijdensakte bevatten louter gegevens over uw vader. Op de overlijdensakte van uw vader staat dan wel te lezen dat uw vader overleed als gevolg van een moord, aangezien verdere informatie hierover echter ontbreekt, kan dit document niet als een bewijs worden beschouwd voor de beweerde omstandigheden van de moord op uw vader noch van de persoonlijke problemen die u verklaart te hebben meegemaakt. Bovendien legt u enkel een kopie van deze overlijdensakte voor waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en bijgevolg de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze beperkt is. Daarenboven kan opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te bekomen. Hierdoor wordt de bewijswaarde van deze overlijdensakte verder ondergraven. In het licht van deze vaststellingen en rekening houdend met uw verklaringen heeft dit attest onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat uw gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Er moet immers worden opgemerkt dat u pas in februari 2012 uit Pakistan zou zijn vertrokken, terwijl u volgens uw verklaringen al sinds 2008 ernstig persoonlijk werd bedreigd. Wanneer u werd gevraagd waarom u het zo lang hebt volgehouden in uw land van herkomst, verklaarde u dat u voor uw moeder alles wilt verdragen, dat u uw moeder niet alleen wilde laten (CGVS p.16). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat er dan in februari 2012 was veranderd waardoor u toch besliste om weg te gaan, zei u dat u naar Lahore was gegaan om onderdelen voor uw winkel te kopen en dat een man daar zei dat u beter naar het buitenland zou gaan (CGVS p.16). Dat u echter vier jaar lang uw land niet wilt verlaten omdat uw moeder dan alleen zou zijn, maar u dan toch, op aanraden van een man in Lahore, plots beslist om te vertrekken is opmerkelijk. Volgens uw verklaringen vreesde u al die jaren dat u zou worden ontvoerd of vermoord door de personen die hetzelfde met uw broer en uw vader hebben gedaan. Dat u zo lang wacht om effectief te vertrekken, wordt niet aanvaard. Dergelijk gedrag is dus niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging

waarop u uw asielaanvraag baseert. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), de schending van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal nieuwe stukken: foto's van de moskee op de familiegronden, foto's van de vermoorde vader en kopie van een klacht bij de politie over de moord op de vader (FIR).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker wiens familie al gedurende tien jaar bedreigd wordt omwille van de bouw van een moskee op de familiegronden kan vooreerst - zelfs niet bij benadering - duiding geven over de identiteit van zijn belagers. Verzoekers broer zou verdwenen zijn, zijn vader vermoord en hij zelf zou al vanaf 2008 tot op het ogenblik dat hij Pakistan verlaten heeft, dreig telefoons krijgen.

Gelet op de lange duur van de problemen en de ernst van de reeds begane feiten kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker zelfs niet kan aangeven of zijn belagers taliban zijn dan wel of het om personen die voor de overheid werken zou gaan. Zo de feiten al op waarheid zouden berusten mag van verzoeker minstens verwacht worden dat hij kan aangeven tot welke groepering deze personen behoren.

Verzoeker legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop de dreig telefoons een aanvang namen. Verzoeker verklaarde immers enerzijds dat de dreig telefoons slechts begonnen vanaf het ogenblik dat hij naar Lahore verhuisde terwijl hij anderzijds later verklaart dat de dreig telefoons een aanvang namen toen hij nog thuis in Hafizabad verbleef en deze telefoons overigens aan de basis van zijn vertrek naar Lahore lagen. De dreig telefoons behoren tot de kern van verzoekers asielrelaas zodat mag worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in verzoekers geheugen gegrift staan; dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekers laattijdige vertrek uit Pakistan ten slotte is niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kreeg immers zijn eerste dreig telefoon in februari 2008; indien verzoeker werkelijk gedurende al die jaren vreesde ontvoerd en vermoord te worden kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat hij nog vier jaar wachtte tot februari 2012 alvorens het land te verlaten. Dat verzoeker zijn familie niet wilde verlaten is geen aannemelijke verklaring nu hij louter op aanraden van een man die hij toevallig tegenkwam in Lahore de beslissing nam om uiteindelijk toch te vertrekken.

De documenten die verzoeker bijbrengt kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen. De foto's zijn immers geen bewijs van de aangevoerde feiten. Aangezien deze om het even waar en wanneer kunnen getrokken zijn en om het even wie of wat kunnen vertonen is het verband met verzoeker niet aangetoond. Met betrekking tot de FIR stelde de bestreden beslissing reeds vast dat verzoeker dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat de politie na de dood van zijn vader een FIR had opgemaakt om zijn verklaringen vervolgens onmiddellijk aan te passen en te melden dat er geen FIR was. Om deze reden kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan dit document. Hoe dan ook zowel de FIR als de overlijdensakte van verzoekers vader zijn slechts fotokopieën waaraan alleen al om deze vaststelling weinig bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het manipuleerbaar karakter van kopieën.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Hafizabad in Punjab van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER